

Sygn. akt III AUa 624/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

del. SSO Magdalena Lisowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 czerwca 2018 r. w Ł.

sprawy J. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji J. A.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 6 marca 2018 r. sygn. akt VIII U 1276/17

1. oddala apelację;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi adwokat E. C. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.

Sygn. akt III AUa 624/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył emeryturę J. A. od dnia 1 stycznia 2014 r. Organ rentowy ustalił emeryturę wnioskodawcy na kwotę 751,23 zł - po waloryzacji od dnia 1 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że doliczono do stażu okres zatrudnienia wnioskodawcy od 15 lutego 1966 r. do 15 lutego 1967 r. oraz od 7 kwietnia 1976 r. do 23 kwietnia 1976 r. Zgodnie z art. 27 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu urodzonemu przez dniem 1 stycznia 1949 r. emerytura przysługuje po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 65 lat i 2 miesiące dla mężczyzn urodzonych w II kwartale 1948 r. oraz udowodnieniu okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 25 lat. Wnioskodawca udowodnił 19 lat 7 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 9 miesięcy okresów nieskładkowych. J. A. łącznie posiada 21 lat 4 miesiące i 9 dni okresów ubezpieczenia, tym samym uwzględnienie do wyliczenia świadczenia powyższych okresów zatrudnienia pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia.

W odwołaniu z dnia 28 maja 2015 r. J. A. podniósł, że jest osobą niepełnosprawną od 25 marca 2002 r. W związku z faktem, iż urodził się przed 1949 r. do wyliczenia emerytury wystarczy mu 20 lat. Wskazał, że do stażu pracy powinno

mu się zaliczyć 4 lata pracy w zakładach prywatnych, czego nie uczynił ZUS z uwagi na fakt przebywania w tym czasie skarżącego na rencie chorobowej.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie wnioskodawcy. Wskutek rozpoznania apelacji ubezpieczonego Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2017 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do istoty przedmiotowego sporu, tj. prawa wnioskodawcy do przeliczenia należnej mu emerytury w związku z udokumentowaniem 25. letniego stażu sumarycznego, zatem badając na nowo sprawę Sąd ponownie winien ocenić wartość dowodową załączonych do akt organu rentowego dokumentów, tj. zaświadczenia wystawionego w dniu 1 czerwca 1976 r. przez J. W. Galanterii, z którego wynika, iż J. A. był zatrudniony w jego zakładzie od 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r., a stosunek pracy został rozwiązany z powodu likwidacji zakładu, świadectwa pracy, z którego wynika iż wnioskodawca był zatrudniony od 11 lipca 1981 r. do 3 i marca 1983 r. w Zakładzie (...) - Ciesielskim Wytwarzanie Galanterii Błazanej - K. D. w W. oraz poczynić ustalenia, które pozwolą ocenić, czy okresy wskazane w tych dokumentach są okresami składkowymi w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Na rozprawie w dniu 12 października 2017 r. pełnomocnik wnioskodawcy z urzędu sprecyzował odwołanie i wskazał, że przedmiotem sporu jest zatrudnienie J. A. w firmie (...) pow. K. od 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r. oraz w Zakładzie (...) - Ciesielskim Wytwarzanie Galanterii Błazanej w W. K. D. w okresie od dnia 11 lipca 1981 r. do dnia 20 maja 1984 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi po ponownym rozpoznaniu wyrokiem z dnia 6 marca 2018 r. oddalił odwołanie i orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. A. urodził się w dniu (...), od dnia 25 marca 2002 r. posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Decyzją z dnia 26 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał J. A. prawo do emerytury od dnia 22 czerwca 2013 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji ZUS wskazał, że wnioskodawcy przyznano prawo do emerytury na podstawie art. 28 ustawy emerytalnej z uwagi na łączny staż w wynoszący 20 lat 4 miesiące i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy podniósł ponadto, że do stażu pracy nie zaliczono wnioskodawcy okresu od dnia 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r. - (...) S. pow. K. oraz okresu od 11 lipca 1981 r. do 30 marca 1982 r. i okresu od 31 marca 1983 r. do 20 maja 1984 r. - Zakład (...) z uwagi na fakt, iż posiadana dokumentacja nie potwierdza zatrudnienia w wymienionych okresach. Niniejszą decyzją doliczono wnioskodawcy do stażu okresy od 18 grudnia 1975 r. do 11 lutego 1976 r. oraz od 20 lutego 1976 r. do 27 lutego 1976 r. Okres pobierania renty chorobowej od 31 marca 1982 r. do 30 marca 1983 r. został uwzględniony wnioskodawcy do stażu pracy, co do okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy (od 31 marca 1983 r. do 4 grudnia 1984 r. i od 17 września 1983 r. do 1 października 1985 r.) organ rentowy wskazał, że wobec ustalenia, iż wnioskodawca udowodnił staż w wymiarze 20 lat 4 miesiące i 5 dni zaliczenie okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia.

W dniu 24 stycznia 2014 r. J. A. złożył wniosek, po rozpatrzeniu którego wydano zaskarżoną decyzję, mocą której ZUS uwzględnił wnioskodawcy 19 lat 7 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 1 rok 9 miesięcy okresów nieskładkowych czyli 21 lat 4 miesiące i 9 dni ogólnego stażu pracy. Do wyliczenia emerytury ZUS przyjął następujące okresy zatrudnienia:

- od 15 lutego 1966 r. do 15 lutego 1967 r. - Przedsiębiorstwo (...)
- od 2 lutego 1967 r. do 26 lipca 1967 r. - (...)
- od 26 sierpnia 1967 r. do 15 marca 1969 r. - (...)
- od 9 lipca 1969 r. do 1 listopada 1975 r. - (...)

- od 18 grudnia 1975 r. do 11 lutego 1976 r. - (...), w tym urlop bezpłatny od 12-19 luty 1976 r.
- od 20 lutego 1976 r. do 27 lutego 1976 r. . - (...)
- od 7 kwietnia 1976 r. do 23 kwietnia 1976 r. - (...) Spółdzielnia Pracy (...)
- od 10 czerwca 1976 r. do 30 czerwca 1981 r.- Przedsiębiorstwo Usług (...)
- od 1 lipca 1981 r. do 30 marca 1982 r. (kod 42) - zasiłek chorobowy po ustaniu zatrudnienia
- od 31 marca 1982 r. do 30 marca 1983 r. (kod 42) - renta chorobowa
- od 5 grudnia 1984 r. do 16 września 1985 r. - praca podczas pobytu w ZK
- od 2 października 1985 r. do 15 grudnia 1986 r. - praca podczas pobytu w ZK
- od 30 grudnia 1986 r. do 26 stycznia 1988 r. -praca podczas pobytu w ZK
- od 29 stycznia 1988 r. do 9 marca 1989 r. - praca podczas pobytu w ZK
- od 6 kwietnia 1989 r. do 31 stycznia 1990 r. - (...).

Zakład uwzględnił do stażu pracy okres zatrudnienia od 15 lutego 1966 r. do 15 lutego 1967 r. oraz od 7 kwietnia 1976 r. do 23 kwietnia 1976 r., jednak z uwagi na ogólny staż pracy poniżej 25 lat pozostaje to bez wpływu na wysokość świadczenia.

Sąd ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r. w firmie (...) S. pow. K.. Stosunek pracy został rozwiązany z powodu likwidacji zakładu. W tym czasie nie był zgłoszony do ubezpieczenia. W okresie od 11 lipca 1981 r. do 20 maja 1984 r. odwołujący pracował jako robotnik w Zakładzie (...) - Ciesielskim Wytwarzanie Galanterii Błazanej w W. K. D..

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o dokumentację z akt organu rentowego, uznając ją za wiarygodną i wystarczającą dla poczynienia przedmiotowych ustaleń.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, iż odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wysokość świadczeń emerytalno - rentowych ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na ich wysokość. Ustalony stan faktyczny wskazuje, że wnioskodawcy przyznano prawo do emerytury od dnia 22 czerwca 2013 r. i tym samym organ rentowy prawidłowo zastosował dyspozycję art. 27 ust. 3 pkt 3 ustawy emerytalnej, przyznając mu emeryturę po ukończeniu 65 lat i 2 miesięcy. Niemniej jednak z uwagi na brak legitymowania się przez wnioskodawcę 25. letnim okresem składkowym i nieskładkowym, aby przyznać mu emeryturę organ rentowy musiał zastosować dyspozycję art. 28 ustawy emerytalnej.

Zgodnie brzmieniem tego przepisu, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2 (w przypadku mężczyzn 25 lat), przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 15 lat dla kobiet i co najmniej 20 lat dla mężczyzn.

Tym samym wykazanie 20. letniego stażu uprawniało wnioskodawcę do emerytury. Bezsparnie zaskarżoną decyzją doliczono do stażu pracy okres zatrudnienia od 15 lutego 1966 r. do 15 lutego 1967 r. oraz od 7 kwietnia 1976 r. do 23 kwietnia 1976 r., ale nie wystarczyło to do stwierdzenia, że J. A. legitymuje się wymaganym 25. letnim stażem pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była ocena możliwości uwzględnienia wnioskodawcy do stażu zatrudnienia w firmie (...) S. pow. K. od 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r., co mogło mu dać 6 miesięcy i 21 dni stażu oraz w Zakładzie (...) - Ciesielskim Wytwarzanie Galanterii Blaszanej w W. K. D. w okresie 11 lipca 1981 r. do 20 maja 1984 r., co mogło dać 2 lata 10 miesięcy i 10 dni, łącznie 3 lata 5 miesięcy i 1 dzień. J. A. udowodnił łącznie już 21 lat 4 miesiące i 9 dni. Zsumowanie tych okresów także nie da wnioskodawcy 25 lat ogólnego stażu pracy. Niezależnie od powyższego okres zatrudnienia od 11 lipca 1981 r. do 31 marca 1983 r. w Zakładzie (...) Wytwarzanie Galanterii Blaszanej - K. D. w W. pozostaje bez wpływu na wysokość stażu sumarycznego wnioskodawcy, gdyż okres ten został już zaliczony przez organ do tego stażu z kodem 42, jako okres pobierania renty. Zatem z tego przedziału czasowego pozostaje okres od 1 kwietnia 1983 r. do 20 maja 1984 r. Biorąc natomiast pod uwagę okres zatrudnienia ubezpieczonego w S. od 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r., to ZUS uznał skarżącemu okres zatrudnienia w (...) jako składkowy od 18 grudnia 1975 r. do 11 lutego 1976 r. oraz okres 7 kwietnia 1976 r. do 23 kwietnia 1976 r. również jako składkowy, z uwagi na zatrudnienie w Spółdzielni (...), z uwzględnieniem faktu, że w dniach 12-19 lutego 1976 r. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego. W tej sytuacji z zatrudnienia wnioskodawcy w firmie (...) S. pow. K. od 10 listopada 1975 r. do 30 maja 1976 r. nie zaliczono jedynie okresów od 10 listopada 1975 r. do 17 grudnia 1975 r., od 28 lutego 1976 r. do 6 kwietnia 1976 r. i od 24 kwietnia 1976 r. do 30 maja 1976 r. Łącznie okresy te dają skarżącemu 1 rok 6 miesięcy i 9 dni.

Sąd wskazał, że stosownie do treści art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, okresami składkowymi w rozumieniu ustawy są nie tylko okresy ubezpieczenia i opłacania składek ale również, przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, jeżeli w tych okresach pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego: chorobowy, macierzyński lub opiekuńczy albo rentę chorobową. Okoliczność, że pracodawca nie opłacał składek na ubezpieczenie społeczne nie może obciążać pracownika, zatem te okresy należało zaliczyć jako składkowe.

Zsumowanie tych okresów nie da jednak wnioskodawcy 25 lat ogólnego stażu pracy, a jedynie 22 lata 10 miesięcy i 18 dni (1 rok 6 miesięcy i 9 dni + 21 lat 4 miesiące i 9 dni). Sąd podniósł, że w niniejszej sprawie nie zgromadzono dowodów, które w jakikolwiek sposób pozwoliłyby zakwestionować ustalenia poczynione przez organ rentowy. Wnioskodawcy przysługuje prawo do emerytury przy wykazaniu stażu pracy wynoszącego 20 lat, ale wiążą się z tym faktem pewne negatywne konsekwencje i sytuacja odwołującego nie jest tożsama z sytuacją ubezpieczonego (przy założeniu tego samego wieku emerytalnego), który legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 25 lat. Dyspozycja art. 28 ustawy emerytalnej przewiduje swego rodzaju przywilej dla osób urodzonych przed 1949 r., gdyż mogą one przejść na emeryturę z krótszym stażem (20 lat), ale nie jest możliwym podwyższenie kwoty takiej emerytury do kwoty emerytury minimalnej (art. 54 ustawy emerytalnej).

Zgodnie z art. 10a ustawy emerytalnej osobie, która utraciła prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z powodu odzyskania zdolności do pracy, uwzględnia się również okresy pobierania tej renty, jeśli okresy składkowe i nieskładkowe są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. Okres ten uwzględnia się w stażu tylko do prawa, a nie do wysokości świadczenia. Tymczasem wnioskodawca prawo do świadczenia posiada i je pobiera. W tej sytuacji okres pobierania renty od 31 marca 1983 r. do 4 grudnia 1984 r. i od 17 września 1985 r. do 1 października 1985 r. nie został zaliczony ubezpieczonemu do wysokości świadczenia. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

W apelacji od wyroku w całości J. A., zastąpiony profesjonalnie, zarzucił:

1/ naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w

konsekwencji poczynienie ustaleń z pominięciem dowodu z zeznań wnioskodawcy, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych

2/ naruszenie prawa materialnego, a to przepisów art. 10a, 27 i 28 ustawy emerytalnej przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieuprawnionym przyjęciu, że wnioskodawcy nie przysługuje uprawnienie do emerytury na zasadzie przepisu art. 27 ustawy emerytalnej.

W świetle tych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu według norm przepisanych oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny oraz poczynił trafne wywody prawne. Sąd Apelacyjny oceniając jako poprawne ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, że zbędne jest ich powtórne powtarzanie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX 52761, z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX 585720, z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX 558303).

Odnosząc się do zarzutów apelacji zważyć trzeba, iż stanowią one powielenie żądań zawartych w odwołaniu, do których Sąd pierwszej instancji ustosunkował się kazuistycznie w pisemnych motywach wyroku. Apelujący nie przedstawił zaś na czym polega błędna ocena materiału dowodowego, co czyni gołosłownym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Nie wskazał, które dowody zostały ocenione wadliwie i z których konkretnie dowodów oraz z jakich względów należało z tych dowodów wyprowadzić wnioski przeciwnie. Przepis ten, wbrew temu, jak rozumie jego zastosowanie skarżący, nie ma zastosowania przy ocenie, czy zachodzi potrzeba dopuszczenia jakiegoś dowodu, jego powtórzenia bądź uzupełnienia dowodu już przeprowadzonego w sprawie. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów przeprowadzonych w sprawie.

W świetle tego przepisu nie budzi zastrzeżeń oparcie rozstrzygnięcia na dowodach z dokumentów, jako mających walor pewności. Natomiast nie jest jasne na jakie okoliczności miałby zostać przesłuchany wnioskodawca powtórnie, gdyż złożył on zeznania na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r., wskutek uchylenia pierwotnie wydanego wyroku postępowanie w sprawie nie zostało zniesione, a jego zeznania nie wymagały powtórzenia, skoro Sąd Okręgowy ustalił, że uwzględnienie do stażu obu spornych okresów zatrudnienia pozostaje bez wpływu możliwość podwyższenia emerytury ubezpieczonego, gdyż nie wykazał on łącznie 25 lat stażu pracy, co pozwoliłoby mu na podwyższenie emerytury do kwoty najniższej emerytury. Tym wywodom prawnym apelujący nie przeciwstawił żadnych argumentów jurydycznych.

Trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, że przepis art. 10a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przewiduje, iż tylko przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 27 i 28 osoby, która utraciła prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługującej z FUS z powodu odzyskania zdolności do pracy, uwzględnia się również okresy pobierania tej renty, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7 i 10, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. Przepis ten jasno stanowi, że okresy pobierania renty mogą być uwzględnione tylko do prawa, a nie do wysokości świadczenia, zaś wnioskodawca prawo do emerytury posiada. Nadto odwołujący posiadał prawo do renty inwalidzkiej III grupy (z mocy wyroku sądu) od 31 marca 1983 r., które to prawo utracił w dniu 1 lutego 1986 r. z powodu odzyskania zdolności do pracy. Nie można zatem tej renty uznać za „rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługującą z Funduszu”, czego wymaga art. 10a ustawy emerytalnej, gdyż renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. funduszu rentowego lub wypadkowego, powołanego z dniem 1 stycznia 1999

r. dla realizacji zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych na mocy art. 51 i nast. ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.). Użyte w art. 10a ustawy o emeryturach i rentach z FUS określenie Fundusz, zgodnie z art. 4 pkt 3 tej ustawy, oznacza Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, o którym mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych. Renta inwalidzka pobierana przez odwołującego w latach 1983-1986 była finansowana z funduszu emerytalnego utworzonego z dniem 1 stycznia 1968 r. ustawą z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz.U. Nr 3, poz. 7 ze zm.). Fundusz ten został zniesiony na mocy art. 39 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 42, poz. 202 ze zm.), a utworzony na podstawie jej przepisów Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (art. 25 i nast.) uległ likwidacji z dniem 31 grudnia 1998 r. - z mocy art. 116 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zatem pobierana przez wnioskodawcę renta inwalidzka nie była rentą z tytułu niezdolności do pracy przysługującą z Funduszu w rozumieniu art. 10a w związku z art. 4 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i nie stanowi ona podstawy zaliczenia spornych okresów do stażu ubezpieczeniowego. Nie ma tu znaczenia, że renty inwalidzkie stały się z mocy prawa rentami z tytułu niezdolności do pracy z dniem 1 września 1997 r. na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz.U. Nr 100, poz. 461), gdyż ta regulacja dotyczy rent pobieranych w dniu wejścia w życie ustawy, a wnioskodawca nie otrzymywał renty w dniu wejścia w życie tej ustawy. Do stażu podlega zaliczeniu tylko renta chorobowa i okres jej pobierania (1982-1983) odwołujący ma zaliczony jako nieskładkowy - art. 7 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przedstawione zapatrywania na tle art. 10a ustawy emerytalnej są utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., II UK 1/17, LEX nr 2490917, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2018 r., I UK 232/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 151, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2010 r., III AUa 77/10, LEX nr 1110251).

Zawarte w uzasadnieniu apelacji stwierdzenie, że pominięty został okres prowadzenia działalności gospodarczej przez wnioskodawcę w latach 1992-1994 nie ma żadnego oparcia w materiale dowodowym, gdyż ubezpieczony nie wykazał, że w latach 1992-1994 opłacał składki jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą lub był z tego obowiązku zwolniony, a tylko taki okres stanowi okres ubezpieczenia w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Dochodząc do wniosku, że apelacja J. A. nie zawiera jakichkolwiek uzasadnionych podstaw Sąd drugiej instancji polemiczny środek odwoławczy oddalił, z mocy art. 385 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na zasadzie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1184), a co do wysokości na podstawie § 16 ust. 1 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).